

tede paa andre, mindre farefulde Maader. Den Deel af Landet, der er kommet til at lide ved den Maade, hvorpaa Brandassurancecontingentet hidtil er opkrævet, er fornemmelig Jylland. Denne Landsdeel har i 10 Aar maattet tilskyde over en halv Million til de øvrige Landsdeles Brandassurancevæsen, hvilket er en meget betydelig Sum, og jeg er overbevist om, at ingen af Øboerne vilde finde det onskeligt, at et saadant Misforhold skulde blive vedvarende. Om Jyderne ved dette Lovforslag kunne undgaae at blive brøstholdne, er usikkert; jeg nærer Tvivl derom; men i alt Fald er dette Lovforslag et Fremskridt og et stort Fremskridt, som Assurancevæsenet derved vil faae, og som vil hjælpe endeel til, at de hidtil Brøstholdne ville blive mindre brøstholdne. Et affondret Huus af en liden Assuranceværdi — ikke over 500 Rb. — vil efter den Tarif, som her er foreslaaet komme til at erlægge et Contingent af 10 p pr. 100 Rb., en større Eiendom til en Værdi af 1000 Rb. et Contingent af 12 p , under almindelige Forhold kommer en Bondegaard sjeldnere til at svare over 16 p , og det anseer jeg for at være billige Contingenter, der ikke kunne være billigere i andre concurrerende Assuranceforeninger. De af Folkethinget vedtagne Paragraffer, navnlig den sidste om en Repræsentation af de Assurerende, anseer jeg for meget hensigtsmæssige. Jeg anseer Loven i det Hele for et stort Fremskridt og tillader mig derfor paa det Bedste at anbefale den.

Drejer: Jeg kan jo ikke Andet end beklage, at en Lov af den Beskaffenhed som den foreliggende ikke har kunnet komme hertil Thinget, førend efterat Sessjonen er saa langt fremrykket, at der nu kun med Virkning kan være Tale om enten at modtage Loven i den Skikkelse, den har, eller miste Udfigten til i

nærværende Rigsdagssession at faae den ført til Ende. Det forekommer mig imidlertid, at dette i nærværende Tilfælde heldigvis frembyder mindre Mislighed; thi saavidt jeg skønner, er Loven i den foreliggende Skikkelse i det Hele taget af en saadan Beskaffenhed, at man maa erkjende den for et særdeles heldigt Fremskridt, og at man derfor vistnok uden Hensyn til, hvilke Forandringer der i det Enkelte muligens kunde være Anledning til, godt kan gaae ind paa at fremme den med en saadan Hurtighed, at den kan blive endelig afgjort, inden Rigsdagen slutes. Jeg skal tillade mig blot at fremhæve nogle enkelte Punkter, med Hensyn til hvilke jeg troer, at Loven gjør en særdeles heldig Forandring i det hidtil Bestaaende. Det er for det Første den Classification af Gjenstandene for Brandassurance, der er opstillet i Loven. Det Princip, som derved indføres, er vistnok heldigt; om der i det Enkelte kunde være Anledning til at ønske en Forandring til den ene eller til den anden Side i selve denne Classification og den dertil knyttede Tarif over Brandcontingentet, det er jo en anden Sag; det er et Forhold, som jo altid vanskeligt lader sig ordne saaledes, at der ikke i det Enkelte kan opstaae Tvivl om, hvorvidt netop det Rette er truffet. Der er dernæst Bestemmelserne om Taxationerne til Brandforsikring, hvorefter disse Taxationer skulle foretages af valgte Taxationsmand, deels af Amtsraadet paa Landet, og deels for visse Tilfælde af Sogneforstanderskaberne, og navnlig de sidstnævnte, med den Virkning, at Forsikringens Risiko indtræder, saasnart Forretningen er underkrevet i Protokollen, uden at den Tid, der vil medgaae til Forsendelse af Forretningen til Branddirecteuren og Indtegnung i hans Protokol, skal oppebies. Der har i sidstberørte Henseende hidtil været en Deel Mislighed tilstede, der nu hæves.